

SVEN FAGERBERG:

Öppet brev till Blomman

Den socialdemokratiska politiken är ett dunderfiasko eftersom den har resulterat i "halv" lön för svenska arbetare.

Sven Fagerberg utvecklar i denna artikel sina tankar bl a i ett öppet brev. Formuleringarna är hans egna som brukar vara fallet med författare.

1

Det blir inget regimskifte. Även om det så kallade borgerliga blocket skulle vinna valet innebär det på sin höjd några marginella ändringar.

Vadan denna pessimism? Tja, för det första finns det i verkligheten inte något borgerligt block. Behöver jag mer än peka på Olof Johansson, han som så framgångsrikt tagit upp kampen med Hans Haste, Anna Lindh och Stig Malm om det svenska mästerskapet i xyntrofobi?

Det finns, lyckligtvis eller tyvärr, ingen väg förbi det personliga. Partiprogrammet betyder, när kriserna kommer, inte särskilt mycket.

2

I radio häromkvällen hörde jag ett reportage från en textilfabrik. Sömmerskorna jobbade och slet, men de hade det taskigt ändå: dålig lön och besvär med överanstängda muskler.

Utan tvivel var denna framställning riktig. Den intressanta frågan blir då: varför har det gått så illa? Varför måste människor ha det så dåligt i vår högteknologiska tid?

Sömmerskorna är inte ensamma om att ha det dåligt. Vi har haft en lång rad vilda strejker, mer eller mindre desperata försök att bättra en dålig situation.

Jag känner en stark sympati för sömmerskorna och de strejkande arbetarna, deras protester är i hög grad befogade. De är utsugna och exploaterade, men av vem?

Att ett regimskifte behövs är solklart, men vem är den utsugande tyrannen?

Radioreportern, en pryö från SSU, gjorde ett försök att lösa detta grundläggande problem. Med ett listigt tonfall,

Sven Fagerberg är författare.

översvallande av den frälstes oomkullrunkeliga insikt, frågade han textilfabrikens ägare vad han hade för inkomst. Ägaren svarade att han tog ut en tjugo eller tjugofem tusen kronor i månaden, att han behövde denna inkomst för att kunna betala sin förmögenhetsskatt.

Reportern gick vidare i sin inlärdaschablon. Sömmerskorna bodde trångt, men var inte ägarens villa onödigt flott? Om ägaren levde litet enklare skulle sömmerskorna få det bättre. För pryon från SSU var ägaren busen i det svenska låglönedramat.

Sverige har ju, tyvärr, blivit ett låglöneland. Köpkraften för en arbetare i USA, Japan, Västtyskland eller Schweiz är ungefär dubbelt så hög som i Sverige. Det brukar sägas att den svenske arbetaren som kompensation har en överlägsen social service, men det är ingalunda sant. Förmånerna i jämförbara länder är ungefär desamma, i vissa fall bättre.

För tjugo år sedan stod sig den svenske arbetaren gott i en internationell jämförelse. Han låg i topp. Nu har han halkat efter, han är hetsad av stress för att göra det bästa möjliga av en svår situation, men trots det är hans inkomster små. Som det stått i Metallarbetaren har en schweizisk svarvare större inkomst efter skatt än hans svenske kollega och dennes heltidsarbetande hustru tillsammans.

Någon har mördat den svenske arbetarens välstånd.

Vem?

3

Låt oss gå på mördarjakt. Jag ser en lönnfet person i sina bästa år sitta på sömmerskans och de andra arbetarnas axlar och

tynga dem neråt. De stackars arbetarna dignar under bördan, de stapplar fram, tröstade av söta ord från den tjocka latoxen som rider på dem. Latoxen säger att det är tack vare honom de inte har det ännu sämre, att det bara är genom hans modiga och geniala insatser de kan få det bättre.

Pengar är inte allt men de lugnar nerverna, som någon sagt. Pengar behövs för det goda livet. Faktum är att svenska företagare betalar ut ett anständigt belopp till sina arbetare. Men på vägen från företagaren till arbetaren är det mycket som försvinner.

Jag ger dig en tusenlapp mer i månaden, säger företagaren till arbetaren.

Bra, det är vad jag vill ha. Stick hit min tusenlapp.

Sakta i backarna, vet du inte hur det går till? Först skall jag ta av dina pengar och betala sociala avgifter åt dig. På det som blir kvar skall jag betala in marginalsatt, säg 50 %, och när du sedan köper något för det som blivit över måste du betala moms. Faktum är att av tusenlappen blir inte ens 300 kronor kvar åt dig.

Är du galen? Vem snor mina 700 kronor? Vem är det som kalasar på dem?

Bra fråga.

Jag inser förstås, säger arbetaren eftertänksamt, att man måste betala skatt. Alla skall gå i skolan, få den sjukvård de behöver, leva i trygghet på sin ålderdom.

Givetvis, svarar företagaren, så skall det vara. Och så är det i Schweiz etcetera men ändå är reallönen efter skatt mycket högre än i Sverige. Är du fiffig, som jag vet att du är, kan du nu dra en slutsats. Börja med att den svenska bruttolönen, inklusive sociala avgifter, är hygglig. Bruttolönen kan inte höjas, då förlorar vi vår konkur-

renskraft. Alltså finns det bara ett sätt för dig att höja din köpkraft.

Avbränningarna måste minskas.

Just det, skatten måste sänkas. Den måste sänkas rejält utan att den sociala standarden sjunker.

Men hur skall det gå till?

I andra länder håller man samma höga standard på den sociala servicen trots att skatten är mycket lägre. Utan minsta tvivel skulle också du kunna få behålla dubbelt så mycket, inte bara 300 kronor utan 600 av din tusenlapp om Sverige vore ett effektivt organiserat land.

Du menar, säger arbetaren, att tre hundralappar av mina tusen kronor rinner bort i systemet?

Just det.

I så fall måste det vara ett sällsynt dumt system.

För dig, ja. Men inte för vissa andra, för de där som rider på din rygg, de där som är så lata att de inte orkar gå själva.

4

Chrysler är ett företag som ofta varit i kris. För åtskilliga år sedan tillkallades en konsultfirma, som analyserade situationen och snart hittade felet: det fanns för många tjänstemän. Den åtgärd som rekommenderades var enkel och lättfattlig: Avskeda 7 000 tjänstemän.

Så skedde, och som genom ett trollslag började bolaget gå bra igen. Lönekostnaderna hade minskat. Man slapp också dryga utgifter för resor, konferenser etcetera som de överflödiga hittat på för att fördriva tiden. Och kanske viktigast: man slapp allt det administrativa ofog de överflödiga ställt till med för att motivera sin existens.

Sverige har ett Chryslerproblem. Lan-

det vimlar av undersysselsatta tjänstemän. Skall den svenske arbetarens reallön kunna höjas till en anständig nivå finns det bara en utväg: avskeda inte bara 7 000 utan 70 000 och långt fler tjänstemän. Det är på tiden att de som av lättja ställt sig utanför produktionsprocessen börjar arbeta.

5

Låt oss ta några exempel:

1. För den som sett Konstitutionsutskottets ordförande i inaktion är det naturligt att börja med Riksdagen. Vi har 349 riksdagsmän, som var och en, nästan, har en tom stol i sammanträdeslokalen. Vi avskedar 100 i en första omgång och ser vad som händer. Vi sparar in löner, resor och traktamenten, alla dessa utlandsstudier man hittar på för att minska den leda som kommer av att man inte har en vettig funktion.

Korridorssnacket kommer att minska, men jag föreställer mig att det är uthärdligt.

2. En känd regissör sade till mig att Sveriges Radio/TV, som lever på licensskatt, har åtminstone 1 500 totalt odugliga tjänstemän. Men fortsatte han, jag retar mig inte längre på det. Dessa personer är utbrända och oförmögna till produktivt arbete. På något sätt måste de försörjas. Därför kan de lika gärna sitta kvar på sina låtsasjobb. Och kanske är det också nödvändigt att de reser jorden runt som skyttlar, från Cabora Bassa vid Zambesifloden till Chichen-Itza, för att trösta sin fåfänga. Jag misstänker att mentala katastrofer annars skulle inträffa.

Så långt regissören. Jag är inte lika pessimistisk. När krav ställs lever även de slöaste och bekvämaste upp. De börjar

fungera och inser ofta att just en vettig funktion återställer den förlorade livsglädjen.

Människan har stora resurser. Men de flesta är blyga och underskattar sig själva. Varför inte skicka dem ut i verkligheten och ge dem en chans? I dessa dagar finns det gott om arbete.

3. För någon tid sedan läste jag en liten skrift av en byråkrat med samvete. Om jag minns rätt sysslade han med etableringstillstånd för privatpraktiserande tandläkare. Han beskrev målande hur litet han hade att göra, att en fjärdedel av personalen skulle räckt för att utföra det arbete som fanns, att man lät ärenden ligga i månader för att markera flitigt arbete. Han beskrev också med vilken ovilja han behandlades av arbetskamrater och överordnade när han förde dessa för honom viktiga problem på tal. Alla, utom han, var fullkomligt nöjda med att som latoxar rida bekvämt på arbetarnas axlar.

4. Jag roade mig nyligen med att ge Ingvar Carlsson ett tips. Under rubriken "Frisörstyrelsen, ett statligt klipp" i ÖC den 30 maj konstaterade jag att de flesta frisersalonger drivs i privat regi, ofta i liten skala. Det betyder bland annat att innehavaren själv sköter sysslor som bokföreläsning, inköp, kanske också städning. Men antag nu att vi förbjuder privata salonger, en styggelse där i synnerhet rika damer får finare behandling än fattiga, och i stället samlar frisörerna i stora enheter. Då kan vi skapa massor av nya jobb utöver dem som utförs vid själva friseringsringen. Vi får garderobiärer, kassörskor, inköpare, bokförare och personalchefer, sekreterare och avdelningsdirektörer etcetera. Tusentals nya, onödiga jobb kan skapas.

En grotesk fantasi? Ingalunda, just så ser den svenska modellen ut. Socialdemokraterna har löst det svenska arbetslöshetsproblemet genom att skapa onödiga jobb inom den offentliga sektorn. På kort tid ökades de offentliganställda med 800 000 personer, varpå man skröt med sin arbetslöshetspolitik. I själva verket hade man gett den svenske arbetarens ekonomi en dödsstöt. De arbetande måste ju betala de överflödiga löner.

Många av de offentliganställda gör ett gott arbete, men lika solklart är att vi har gott om meningslösa "Frisörstyrelser". Privata daghem är exempelvis minst lika bra som kommunala. Innehavare och personal vet att de måste göra ett förstklassigt arbete för att behålla föräldrarnas förtroende. Men, som statistik visar, de privata daghemmen kostar bara hälften mot de kommunala. Det beror på alla onödiga kommunala tjänstemän, som saklöst kan avskedas.

Nu invänder (s) att fattiga barn inte är lönsamma för privata daghem. Givetvis är det det. Alla barn får en daghemscheck av kommunen. Vill föräldrarna själva se till sina barn går checken till dem, annars till det daghem föräldrarna väljer. Den sociala standarden sänks ingalunda, men dubbelt så många daghem kan inrättas för samma kostnad.

Alla, från Abisko till Öxabäck och Öxnevalla, som varit i kontakt med den offentliga sektorn, vet hur tungrovt och trögt det kan vara. Monopolmakt förfäar och förslöar. När arbetaren sliter vid sin maskin bör han betänka att det inte är företagaren som tynger ner honom. I stället är det företagaren som skapat hans arbete. Nej, de som suger ut arbetarna är den offentliga sektorns onödiga tjänste-

män i det ena tiotusendet efter det andra. Om vi antar att en tjänsteman kostar 250 000 om året (lön plus sociala avgifter plus kostnader för arbetsrum, arbetsmaterial, resor, traktamenten, konferensdeltagande etcetera) så kostar 10 000 tjänstemän två och en halv miljarder. Och de 10 000 är bara en bråkdel av de överflödiga.

Alltså, du som arbetar vid din maskin, betänk att du måste försörja inte bara dig själv utan också socialdemokratens hord av överflödiga tjänstemän. För att ge allt fler av den sorten ett lättjefullt och behagligt liv måste du arbeta hårdare och hårdare, du måste stressa mer och mer.

6

Det finns inte längre något arbetarparti i Sverige. Socialdemokraterna, eller Rörelsevalparna som de allt oftare kallas, är ett typiskt tjänstemannaparti, som suger ut näringslivet för att underhålla tjänstemännen i den offentliga sektorn. Några värre egoister än socialdemokraterna finns inte, de tänker bara på sig själva och struntar blankt i arbetarna, som under tjugo års vanstyre fått sin relativa inkomst halverad. Vpk, en uppsamlingsplats för frusterrade, är inte heller något arbetarparti.

Men har inte (s) och facket stiftat en massa lagar till skydd för arbetarna? På ytan kan det verka så, men huvudsyftet har varit att skydda de överflödiga tjänstemännen. Ingen, utom i extremt grava fall, får till exempel avskedas. Vem skyddas genom en sådan lag? En duglig person avskedas sällan, händer det ibland på grund av något fel i personkemin får den duglige lätt ett nytt arbete i just för honom trivsammare miljö.

Det är den överflödige, i regel också

oduglige tjänstemannen som i första hand behöver ett skydd. Du oduglige, rösta på (s) så kan du låtsas till pensionen att du arbetar!

Rätten att avskeda överflödig eller olämplig personal är av största vikt för ett väl fungerande samhälle. Ingen har någon glädje av att stanna kvar på ett jobb, där han inte är välkommen och önskad. Alla tjänar på att omplaceringar kan ske.

Jag menar givetvis inte att människor skall ställas på bar backe. Men det bästa är att de nödvändiga skyddsneten finns i den offentliga sektorn, som givetvis har sina funktioner.

Men, säger tvivlaren på nytt, har inte (s) och facket skapat en solidarisk lönepolitik, som gynnar arbetarna? Nej, så är det inte, den solidariska lönepolitiken har starkt bidragit till att minska arbetarnas inkomster. Arbetare och tjänstemän i den privata sektorn sliter och släpar för att producera nyttigheter. De är värda en löneförhöjning, men i så fall kräver tjänstemännen i den offentliga sektorn, som kanske inte i något överväldigande flertal gjort en extra ansträngning, att de skall få lika mycket. Resultatet blir att alla får samma och för höga löneökning med inflation som följd.

En undersysselsatt ledning för SIF ställde till med en strejk för att visa att man fanns, att man var handlingskraftig. Den lika löjeväckande som meningslösa aktionen medförde miljardförluster, som tyvärr inte drabbar de skyldiga utan landets arbetande människor. Så kan man ostraffat uppföra sig när tjänstemannapartiet (s) har makten.

Det måste finnas ett samband mellan prestation och belöning. Det sambandet har (s) i stor utsträckning tagit bort. De

lata får ofta samma lön som de arbetsvilliga, med ineffektivitet som följd. Varför skulle man jobba för fullt när det inte behövs? Latoxarna som rider på arbetarna blir allt fler.

Socialdemokraterna stiftar lagar som skyddar det egna partiets kärntrupp, de s-frälsta tjänstemännen. När lagarna inte räcker som skydd förlitar man sig på en mycket utbredd partikorruption. Uppstår ett problem söker man inte den för alla bästa lösningen utan den som gynnar det egna partiet, de egna kompisarna. Någon annan förklaring till att Bertil Zachrisson blev generaldirektör finns exempelvis inte. Man utnämner ohämmat inkompetenta partibröder till viktiga poster, vilket medför miljardförluster för samhället och de arbetande människorna. Det länge grovt vanskötta SJ är ett tragiskt exempel, låt oss hoppas att det nu, med en ny chef utan partimeriter, blir bättre.

Socialdemokraterna förnekar ivrigt att de skulle vara korrumpierade, men den bedrövliga affären Ebbe Carlsson är bara ett av många exempel på hur de mer eller mindre hemliga kamratkretsarna fungerar. De för valresultaten avgörande massmedia är exempelvis helt infiltrerade av (s), även så kallade borgerliga tidningar. Den låtsasopposition som bedrivs är så tam och tandlös att den inte ens har läsvärde. Om Karl Gerhard, Torgny Segerstedt, August Strindberg eller Bernhard Palmaer hade levat i dag skulle de haft publiceringsförbud. Naturligtvis inte officiellt, men pestflaggan skulle hissats i det fördolda i alla viktiga organ.

Vi skall nämligen ha klart för oss att den innersta av de hemliga s-cirkelarna, den verkliga maffian, eller Kordongen som jag brukar kalla den, också har sken-

bart borgerliga medlemmar med höga befattningar inom näringsliv, bankväsen och borgerlig press. Utåt visar dessa överlöpare ett borgerligt ansikte, men läser man mellan raderna är det inte svårt att identifiera dem.

Kordongen — ett hjärnsnöke? Käre läsare, tänk efter. Ingenting annat kan förklara det som händer i Sverige. Andra bevis är den i det närmaste totala bristen på verklig opposition och borgerlighetens skräckslagna inställsamhet.

Ett verkligt regimskifte, till arbetarnas förmån, är otänkbart i dagens Sverige.

7

Ibland frågar jag mig om det finns några människor i Sverige. Jag är på konferens i Medevi och träffar representanter för LO, SAF, kommunen, Ahléns och Avesta Järnverk. Det märkliga är att ingen av dessa representanter betraktas som en individ, de förväntas uttrycka sin organisations officiella ståndpunkt. Inte ens under ett besök på Övralid faller maskerna. Kanske har de vuxit fast, kanske finns det ingenting under.

Jag är den ende som inte tillhör en organisation, men konferensledningen vet på råd. Jag presenteras som Linköpingsförfattare, antagligen för att jag inte skall känna mig hemlös.

Vad det är synd att det inte finns några intellektuella i Sverige. De tankens överliggare som döljer sig bakom marxistiska skygglappar och inte vågar se verkligheten i ögonen är ju ingenting att räkna. Men vilka komedier om Carlsson-bröderna och deras avlyssningsapparater skulle det inte kunna skrivas! Jag tänker på en opera buffa av Cimaroso: Det hemliga äktenskapet.

Danskar brukar skadeglatt framhålla att svensken är världens mest osjälvständiga person. Ingen ställer sig i ledet med sådan förtjusning som en svensk, ingen lyssnar så hängivet på korpralen som ger order.

Inget land har en så stark facklig byråkrati som Sverige. I en tidningsartikel uppges att den fackliga anslutningen i Sverige är 90 %, medan den i ekonomiskt framgångsrika länder enligt ovan, med höga löner till arbetarna, inte är mer än mellan 20 och 30 %.

Jag uppställde för många år sedan denna sats: ju starkare fack desto sämre ekonomi. Tyvärr är det så. Jag har träffat tillräckligt många busar inom näringslivet för att inse att ett starkt fack behövs. Men i Sverige har facket gått för långt, det nöjer sig inte med sin egentliga funktion utan lägger näsan i blöt överallt.

Det svenska facket vill ha inflytande. Det finns inflytande av två slag: positivt och negativt. Det negativa inflytandet har facket redan, det kan sparka sönder och förstöra. SIF-strejken är ett bra exempel. Positivt inflytande kan facket aldrig få utanför sitt egentliga verksamhetsområde. Positivt inflytande kräver gedigna kunskaper, intelligens, fantasi och arbetsvilja. Man måste ha alla fyra.

Också LO och TCO vimlar av överflödiga tjänstemän med sysselsättningsproblem. Stora besparingar kan göras. Varför inte befordra de i facket överflödiga till människor?

Enligt Anna-Greta Leijon spelar det ingen roll vad Birgitta von Otter säger, hon har ju ingen "position". Kanske kan det inte finnas människor i Sverige. Anna-Greta, Ingvar och de andra pamparna anser att svensken är idiot, att de därför kan

göra precis som de vill. Tyvärr kan vi inte utesluta möjligheten att de har rätt.

8

Nu kommer brevet till Blomman.

Hej Blomman,

Du känner inte mig och strängt taget känner inte jag Dig. Men jag har sett Dig i TV ett par gånger, och det väckte gamla minnen.

Jag växte upp i ett litet fabriksamhälle utanför Växjö. Där fanns utom fabriken en skola, en handelsbod, en järnvägsstation och en fotbollsplan. Praktiskt taget varenda dag under säsongen tillbringade jag ett par timmar på fotbollsplanen, tillsammans med pojkar från arbetarhem och bondstugor. Det var i båda fallen mycket trevliga bekantskaper, rappa och fyndiga i mun. Vi visste att om vi ville ha något roligt här i livet måste vi ordna det själva. Vi berättade historier och spelade knattefotboll utan anslag från kommunen.

Många hade en utpräglad känsla för det som är roligast i fotbollen: den klipskhet som ligger bakom en frispelning. Det betyder att den som slår passningen måste ha spelfantasi, han måste slå bollen in i en fri yta. Och den som skall ta emot passningen måste veta var den skall komma, han måste aningen av en sekund innan passningen slås springa in i den fria ytan, bort från sin bevakare.

Jag var privilegierad, jag gick i läroverket i Växjö och inte i det lilla samhällets skola. I läroverket träffade jag pojkar från en annan miljö, pojkar som knappt visste att det fanns arbetargrabbar. Men i mitt minne lever ett par av arbetargrabbarna starkast.

Är inte du en av dem? En av de kluriga,

glada grabbarna, som stod med fötterna på jorden och inte lät lura sig av struntprat.

Dessa klipska killar växte upp till de män, som byggde Sverige med arbete och fantasi. Jag är nästan säker på att också du är en man. Ingen skulle komma på idén att kalla Stig Malm för en man, hans play-boyprat håller inte. Bredvid statsmannen Thatcher såg Ingvar Carlsson ut som en fnissande skolflicka.

Nog är väl Du av en annan sort? Jag gissar att du kan koppla en backhammer.

Men vad har hänt med dina raka rör? Raka rör ovan jord, inte mullvadarnas kryppångar, kan rädda Sverige.

Allan Fagerström, som var en man, sade strax före sin död att Sveriges situation var hopplös, byråkraternas xylocain hade sprutats in överallt. "Loppet är kört".

Jag vill inte gå med på att loppet är kört. Beträffande England före Thatcher trodde de flesta att loppet var kört. Men Thatcher lyckades klargöra för 30 % av arbetarna att den urspårade fackliga byråkratin var deras fiende. De röstade på henne. United Kingdom gjorde skäl för namnet och började friskna till.

Nya tag behövs också i Sverige. Bondepraktikan gäller inte längre, det är dags att dricka brorsskål med nuet och verkligheten. Det finns ingen anledning att dina killar skall gå genom livet som blindgångare, från bosättning till bouppteckning. Det är dags att släppa loss de kluriga och självständiga arbetargrabbarna. Utan dem går det inte. Är inte du en av dem?

Nästa gång Malm, Carlsson och Feldt skryter med sin ekonomiska politik tycker jag du skall fråga dem: Om ni är så duktiga, hur kommer det sig då att en svensk arbetare har halv lön?

Vi betalar mycket mer i skatt än i andra länder, men för detta mycket mer får vi ABSOLUT INGENTING.

Sanningen, omsorgsfullt dold av TV, är att socialdemokraternas politik är botten. Att lösa arbetslöshetsproblemen genom massanställning i den offentliga sektorn var välment men en ren stollighet. Trots att arbetaren är frisk och stark stappar han fram under sin för tunga börda.

Om du är karl för din hatt zoomar du in på det verkliga problemet. Vält byråkraternas överända, skaka av dig de ölmagar som rider på din rygg!

(s)verige är ett pp, ett parasiternas paradiset, ett parvenyernas paradiset. Den röda rosen är full av löss. Det är dags för Sverige, utan parentes om sanningens s. Inte vill Du väl att dina barnbarn skall växa upp i en förljugen, fattig och ohederlig miljö?

Det finns hederligt folk inom ditt eget parti, som exempelvis Birgitta von Otters brev till affärsmannen Carlsson visar. Sparka ut patrasket och samarbeta med de hederliga.

Nu har jag slagit en passning till dig, in i en fri yta. Passningen, eller centringen som vi sade på min tid, gäller också dina medlemmar. Kan ni ta emot bollen, eller är ni för hårt markerade, broilers i en despotisk tid?